

[Erna Sørensen.]

Der var ikke hørt fra Norden. Vi havde fået nogle oplysninger fra Norge, hvor loven nu er trådt i kraft, og disse oplysninger bestyrker os ikke just i, at vi skulle foretage en ændring, fordi vi blev klar over, at der nu er mere chancerytteri end tidligere. 31 pct. frifindelser betyder jo, at en del mænd, som skulle have været bidragspligtige, er blevet frifundet. Man tør heller ikke sige, at der forelå noget som helst nyt fra Finland eller Sverige, tværtimod. Det er nævnt i en artikel, at Sverige har skrinlagt dette spørgsmål, og det nordiske enhedssynspunkt kan heller ikke have været det afgørende, når et så stort land som Sverige end ikke har indført arveret efter faderen for det barn, der er født uden for ægteskab, og altså således har en ret lang vej at gå for at kunne komme frem til et forslag som det foreliggende. Heller ikke Finland har gjort noget skridt, som kunne betyde, at vi måtte føle os forpligtet ud fra den betragtning, at vi skulle være enige om lovgivningen i Norden, til at ændre § 6. Men ændringsforslaget blev forelagt os som en kendsgerning. Der blev sagt, at regeringspartierne havde jo flertal, og dermed basta. Det er altså på den måde, man forhandler i udvalg i dag; det er konstateret ved andre lejligheder, at sådan gør man, hvor det er politiske afgørelser, der træffes, men dette forslag er absolut ikke noget, der har med politik at gøre. Det er et meget, meget fint, ømfindeligt område inden for familieretten, hvor man nøje må granske, hvad der gavner, og hvad der ikke gavner.

De udtalelser, vi har fået fra retslægerådet, har ikke bestyrket os i troen på, at tiden er inde til at gennemføre disse ændringer. Udelukkelsesprocenten er man altså end ikke kommet nogen vegne med, og det positive at bestemme faderskab er man ikke nået til; man er stadig væk på det negative punkt at kunne udelukke faderskab, og dér er man oppe på en procent af 70. Men hvad sagde professor

Gormsen i udvalget? At han ikke med nogen som helst sikkerhed kunne udtale sig om, hvor højt man ville nå, måske yderligere 10 pct.; man havde store undersøgelser i gang, men der ville gå 5 år, før man kunne drage nogen som helst slutning af resultaterne. Han sagde altså ikke noget, der kunne bestyrke os i, at man år for år med større sikkerhed ville kunne fastslå et faderskab.

Det er disse ting, der gør, at såvel venstre — således som det ærede medlem hr. Vagn Brø nu har gjort rede for det — som det konservative folkeparti må melde fra med hensyn til den nu foreslåede § 6. Vi ville meget gerne blive stående ved det forslag, som oprindeligt blev fremsat af den højtærede minister, altså det, der angav mellemvejen, men vi kan i hvert fald ikke i dag gå med til den ændring, der nu foreslås.

Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen var bekymret for min stilling. Jeg har da ikke skrinlagt denne sag. Når videnskaben er kommet det stykke længere frem, som vi venter på, når Norden har fået en fælles lovgivning på dette område, ja, da er vi til at tale med. Jeg har absolut ikke lagt vægt på, om det var det ene eller det andet beløb, staten kom til at udrede ekstra; men jeg har været imod dette, at man tager ansvaret fra folk, at man siger: enten faderskab eller frifindelse, og at der som løsning i sidste tilfælde kun bliver én familiefader, nemlig staten. Staten har været rundhåndet hidtil, og nu får man altså også dette ind under statens velsignelser. Det er en væremåde og en tankegang, som ikke huer det konservative folkeparti, og derfor går vi altså imod ændringen.

Vi henstiller til de ærede medlemmer at stemme for det af os stillede ændringsforslag, nr. 4, til § 6 og de øvrige ændringsforslag, som er en følge heraf.

Må jeg lige til sidst omtale en ting, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen ikke kom ind på. Det er spørgsmålet, hvordan det nu skal gå med disse helt faderløse, men også ikke-bidragsmulige børn, der